

Høgni Djurhuus
fekk Móðurmáls-
virðislønina
2012

UMAFTUR AFTURUM

Shave shave babyreyv

Hasin er góður, hugsaðu teir hart. Ein góður kundi. Nógv at klippa har. Vónandi kemur hann inn.

Eg var steðgaður á og hugdi inn í eina hárskerastovu av tí gamla slagnum í Liverpool, Barber Barber eitur hon.

Fór. Men gekk framvið eina ferð afturat. Avgjórði so at fara inn. Hatta sær forkunnugt út, hugsaði eg. Hví ikki royna?

Spurdi tann, sum stóð og klipti við úthurðini, um eg kundi blíva rakaður...og bara rakaður.

Jú, jú, gamaní, fá tær sess.

Skjótt kom ein annar og spurdi, um eg vildi hava okkurt at drekka. Kaffi, te, øl...? Eg valdi kaffi (tað er ikki lygn).

Teir vóru fimm, sum kliptu og rakaðu, tá eg var har. Nakrir stólar vóru ómannaðir.

Teir kliptu ikki eftir plenuklipparametoduni.

Nei, teir tóku hvørt einasta hár sær og snøggaðu tað.

Leingi var tí at bíða. Tíbetur bíðaði bara ein annar, tá eg kom. Men fleiri komu stutt eftir. Eingin hevði, tað eg dugdi at siggja, brúk fyri at verða kliptur ella rakaður.

Onkur

hárskeri prátaði alla tíðina við tann í stólinum. Tað var jú gamalt, at tann við saksinum og tann undir saksinum prátaðu um leyst og fast og loystu heimsins trupulleikar. Teir eru nógvir, heimsins trupulleikar, so tað kom væl við, at klippingin vardi líka nógv sekund sum hár vóru á høvðinum.

Ein berskøllutur skuldi hava skallan rakaðan. Fyrst var hann, skallin, smurdur inn í hvíta sápu. Við henni sat maðurin eina góða løtu.

Nú kom ein kona inn. Hvat ger ein kona her? Hetta er bara fyri menn. Tað var kona tann skúmhvíta berskølluta. Hon helt, at hann var liðugur, men tað var hann verri enn so.

Ein ungur hárskeri rópti nú next, please! Tað var eg. High five.

Bað um at verða rakaðar og fáa vangaskeggið snøggað.

Eg fekk okkurt smurt upp á skeggstubbarnar, fyra dagar gamlir.

Síðani heitar stórar eygnalappar um alt andlitið. Hann spurdi oftari enn eina ferð, um alt var í lagi, um eygnalapparnir kanska vóru ov heitir.

Við hesum heita um andlitið sat eg eina løtu. Tað var sæluríkt.

Hetta var eitt trygt stað. Og tá, á einum stórum skelti á bróstinum stendur, at hetta er stað fyri Scoundrels and Gentlemen, fyri bakbeist og hampamenn.

So skúm og síðani at raka við einum rakiknívi av tí slagnum, tú bara hevur sæð í gomlum filmum. Hann bleiv við og við. Eg fór at stúra fyri húðini. Men

einki hol kom á. Nakað tætt var kanska í støðum, tí hann fór afturumaftur við einari stift av tí slagnum, vit gomlu menn minnst. Ein hvít stift, sum steðgar blóði eftir raking.

Fór at hugsa um Kálv lítla, sum endaði sínar dagar sum bartskeri, barberur, hjá kongi í Danmark.

Ein dagin, hann rakaði kongi og hevði knívin á barkanum, spurdi hann kongin, hvør nú ráddi fyri londum.

Kongur fekk ikki svarað annað enn, at tað gjørdur teir báðir.

Tá rakingin var liðug, varð Kálvur lítli dømdur til deyða. Hann var eitt bakbeist.

Aftur eygnalappar, hesa ferð kaldir. Nøkur klams við hondunum. Barberspritt, sum luktaði av kaneli, og so veittraði hann, ungi hárskerin, luft inn á vangar og høku við einum handklæði. Neðra helvt av andlitinum var nú sum nýfðingarumpa.

Komin heim, sá eg í speglinum, at vangaskeggið var longri øðrumegin. Kanska bað eg um tað í einari mis-skiljing.

Á skivuni ein skál við hitum. Ella vóru hatta bara bomm.

Prísurin var høgur, 28 pund, 249,39 kr., vísir kontuyvirlitið. Góð tímaløn, í øllum førum hjá mær, sum bíðaði.

Eingi príslisti hongur har inni. Og rættir gentlemenn spyrja ikki um prís, teir bara gjalda.

Og tænasta kostar. Góð tænasta kostar meira. Út aftur í sólina.

Ája!

Føroyar eru eitt stuttligt land at bógva í.

Føroyingar eru av Folkheilsuráðnum lýstir sum eitt nøgt fólkaslag, sum trívist sera væl í landinum.

Hendan lýsingin byggir á eina kanning, sum er gjørd eftir altjóða leisti.

Stuttligt, at vit øll fegnast um tað.

Men tað er eisini stuttligt hvønn einasta gerandisdag at mæta hópin av fólki, sum fegin vilja fortelja um, hvussu illa alt virkar í Føroyum.

Spurningurin er so, hvat er rætt? Eru vit nøgd og glað, hóast vit bógva í einum landi, har nógv ikki virkar og summir borgarar verða heilt gloymdir.

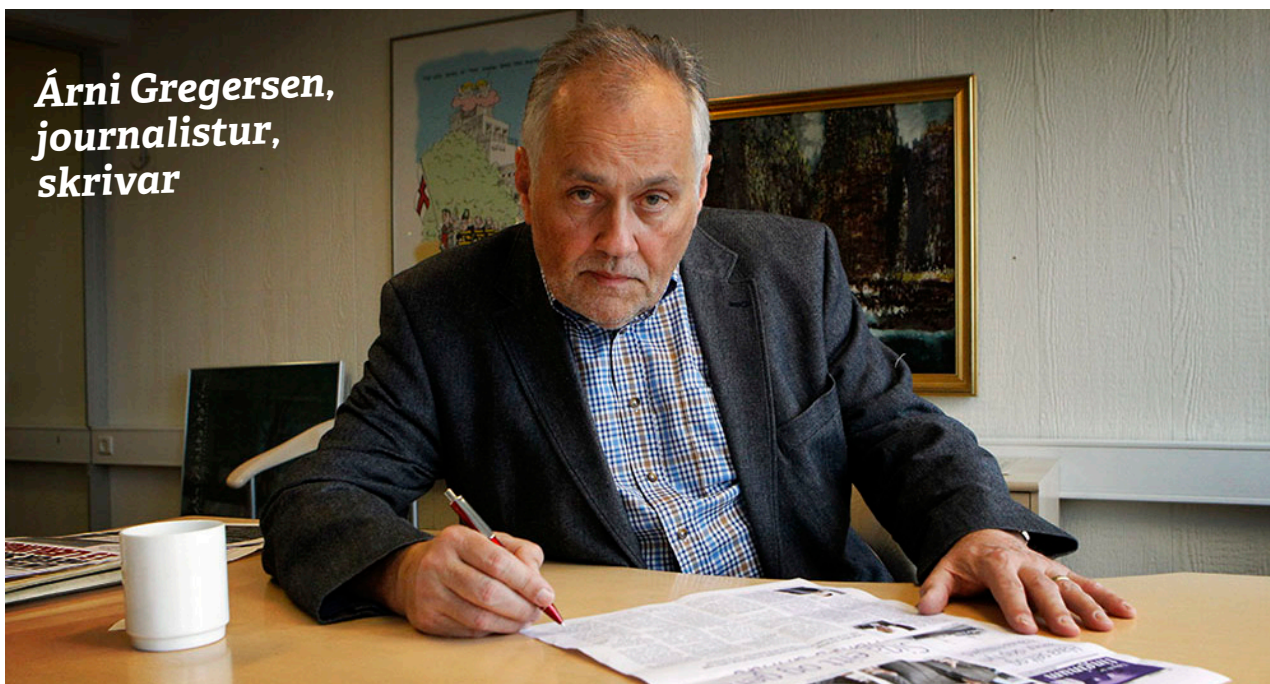
Ella vilja vit, sum vanligt í smásamfeløgum, royna at vísa eina glansmynd úteftir og klandrast heima?

Sjálvur havi eg lyndi at halda, at hetta seinna ger seg galdandi. Eg haldi, at vit sum føroyingar hava ilt við at siga okkara meining á røttum stað. Vit duga heldur ikki, tá ið vit skulu finnast at onkrum, at fara á rætta staðið at gera vart við okkara ónøgd.

Hvussu mangan hoyra vit ikki fólk fortelja um, at tey eru illa viðfarin ella hava fingið ringa kundatænastu onkustaðni. Tá ið vit so spyrja, hvat tey gjørdur við tað, so er svarið oftast onki.

– Eg tímdi ikki at siga nakað um tað.

Árni Gregersen,
journalistur,
skrivar

Eitt ógvuliga nógv brúkt orð í dag er evaluering – ella eftirmeting.

Mín uppfatan er, at vit í Føroyum halda at hetta verður brúkt til at finna syndabukkar. Tí duga vit eisini sera illa at brúka hetta henta amboð.

Veruleikin er, at ein eftirmeting ella evaluering verður gjørd, so vit ikki gera somu mistøk aftur og harvið betra okkum – í arbeiðnum ella privat.

Fyri at tey, sum veita tænastur – bæði privatar og í almennu skrankipávátænastunum – kunnu bota um veitingarnar, so er neyðugt at vit sum borgarar siga frá á røttum stað, tá ið vit eru ónøgd.

Tí skulu tey veita betri tænastur, so mugu tey fáa at vita, at vit ikki vóru nøgd við tað, sum vit finga seinast.

Tað er óluksálaga vánaligt bert at spilla onnur út fyri vánaliga tænastu og ikki siga tað við viðkomandi fyrst.

Aftur til nøgdu føroyingarnar: sjálvandi er nógv at vera nøgdur við í Føroyum, men vit eiga eisini at gera nógv betri og øðrvísi.

Sum journalistar úr baltisku londunum søgdu eftir at tey finga tali- og skrivifrælsi fyrst í nítiárunum:

– Gera vit ikki vart við okkum, tá ið vit eru ónøgd, so henda heldur ongi framstig.

Lat okkum minnst til tað. Bert hálvfjákut at siga at vit eru nøgd – tað flytur okkum als ikki fram á leið.